

НАРОДНИ ХАЙДУТИ

1862 година

По-нататък разказва Панайотъ Хитовъ тъй:

Настана пакъ пролѣтъ. Единъ нашъ човѣкъ ни донесе нѣколко вестника и писмо отъ Раковски. Той пишеше да бждемъ готови, та по Петровденъ ше се вдигне възстание. За това той наново ще ни пише. Наредихъ да се съобщи това тайно по селата, гдето имахме наши вѣрни хора и да чакатъ.

Следъ това поведохъ моята дружина къмъ Срѣдна гора. Отъ село Крива-круша дойде при насъ единъ българинъ. Той ни разказа уплашено, че въ селото имъ дошълъ поганецътъ Дели-Мехмедъ, който страшно изтезавалъ населението. Дружината му била отъ 8 души. „Нашитъ селяни те молятъ, каза той, да дойдешъ да ни отгървешъ отъ това турско зло“.

Вечеръта се спустнахме въ селото и обсадихме кжщата, гдето бѣше поганецътъ. Имаше хубава месечина. Азъ и Коста влѣзохме въ двора. Единъ отъ турцитъ случайно излѣзе внѣтъ отъ кжщата. Отначало ние не искахме да го ударимъ, защото мислѣхме да изтрепимъ всичкитъ турци. Но турчинътъ ни забеляза и побѣгна назадъ къмъ кжщи. Трѣбваше да се работи. Моятъ куршумъ го погоди въ гърба, и поганецътъ си удари главата въ вратата. Другитъ турци се затвориха въ кжщата. Принудихме се да ги оставимъ и да се оттеглимъ въ планината. Но, все пакъ, турцитъ се изплашиха отъ това наше смѣло нападение и не смѣха да закачатъ българитъ.

Тръгнахме къмъ Котелъ. Искахме да нападнемъ хазната, защото ни трѣбваха пари за бунта, който очаквахме да се вдигне. Надвечеръ се забеляза по Търновския пжтъ пушекъ. Помислихме, че сж овчари. Когато взе да се смрачава, гледаме нѣколко въоржжени хора като турски стражари. Искахме да ги обградимъ, но тѣ бѣха още далечъ отъ насъ. Следъ малко тѣ извиха къмъ Котелъ. Времето бѣше мъгляво. Притъмнѣваше. Следъ единъ часъ ги приближихме, но не можахме да ги обсадимъ. Единъ отъ тѣхъ се отби и почна да сѣче едно дърво, а другитъ насѣдаха на пжтя да си починатъ. Разпоредихъ, моитъ юнаци да се скриятъ въ гората и да чакатъ. Но единиятъ отъ нашитъ другари бѣше забелязанъ. Тѣ му извикаха: „Стой, не бѣгай!“ Една пушка изгърмѣ. Турцитъ побѣгнаха и се скриха въ шумака. Гръмнаха по тѣхъ и Х. Димитъръ, който сега бѣше въ моята дружина, и още нѣколко души момци. Следъ малко единъ отъ турцитъ пакъ излѣзе на пжтя. Стреляхъ и азъ. Турчинътъ сякашъ потъна въ земята. Азъ почнахъ да викамъ: „Хей, ако сте сеймени, излѣзте отъ шумата и елате да си примѣримъ силитъ...“